

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobkyně: **MAX LOYD, s.r.o.**, se sídlem Wenzigova 1872/4, Praha 2, zast. JUDr. Ladislavem Břeským, advokátem se sídlem Botičská 1936/4, Praha 2, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Škrétova 44/6, Praha 2, zast. JUDr. Zdeňkem Hromádkou, advokátem se sídlem Rašínova 522, Zlín, proti rozhodnutí žalované ze dne 8. 8. 2017, č. j. RRTV/11326/2017-str, sp. zn. RRTV/2014/1181/zab, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Rádio Student, s.r.o.**, se sídlem Gorkého 970/45, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 11. 2017, č. j. 14 A 48/2017 - 74,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Dne 2. 12. 2014 žalovaná vyhlásila řízení o udělení licence k provozování rozhlasového vysílání šířeného prostřednictvím pozemních vysílačů ve vybraném kmitočtovém pásmu. V tomto řízení žalovaná vydala dne 28. 4. 2015 pod č. j. RRTV/1764/2015-zab rozhodnutí, kterým výrokem I. udělila žalobkyni (společnosti MAX LOYD, s.r.o.) licenci k provozování rozhlasového vysílání programu DANCE

RADIO prostřednictvím vysílačů s využitím souboru technických parametrů Brno město 1 102,4 MHz/100 W na dobu 8 let od právní moci rozhodnutí, nejdéle však do 10. 10. 2025; a výrokem II. bod 2 zamítla žádost o udělení licence k provozování rozhlasového vysílání programu Free Rádio prostřednictvím pozemních vysílačů s využitím souboru technických parametrů Brno město 1 102,4 MHz/100 W osobě zúčastněné na řízení (společnosti Rádio Student, s.r.o.).

[2] Na základě podané žaloby Městský soud v Praze (dále též „městský soud“) rozhodnutí žalované rozsudkem ze dne 8. 10. 2015, č. j. 6 A 133/2015 - 49, zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení, neboť dospěl k závěru, že odůvodnění rozhodnutí v části týkající se hodnocení základního dílčího kritéria - hudební formát není u osoby zúčastněné na řízení (tehdejšího žalobce) úplné. Městský soud uvedl, že z odůvodnění rozhodnutí není zřejmé, proč žalovaná na straně jedné připustila, že v žánrech *Reggae*, *Hip-Hop* a *R'n'B* spatřuje přínos pro pokryté území, avšak na straně druhé tuto skutečnost nevzala v potaz při bodovém hodnocení, které v případě tohoto dílčího kritéria umožňovalo přidělení bodů v rozmezí 0-2 body. Z odůvodnění rozhodnutí žalované nebylo možno dle městského soudu zároveň dovodit, na základě jakých úvah žalovaná dospěla k závěru, že hudební formát prezentovaný osobou zúčastněnou na řízení (tehdejším žalobcem) je třeba srovnávat s rádií hrajícími *pop* a *rock*, když žadatel tyto hudební žánry ve své žádosti vůbec neuvedl. V žádosti naopak uvedl, že do programu bude zařazována hudba ze zemí, z nichž rádia běžně hudbu nezařazují (země severské, pobaltské, východoevropské, post-sovětské), avšak ani tyto skutečnosti žalovaná v rozhodnutí nijak nehodnotila. Za dané situace tak městský soud vyhodnotil, že rozhodnutí žalované je v části nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, což na základě podané kasační stížnosti žalované potvrdil také Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 9. 3. 2016, č. j. 3 As 245/2015 - 37.

[3] Žalovaná následně vydala dne 19. 7. 2016 pod č. j. RRTV/2502/2016-STR, sp. zn. 2014/1181/zab, rozhodnutí, kterým opětovně udělila licenci společnosti žalobkyně a zamítla žádost o licenci osoby zúčastněné na řízení. Také toto rozhodnutí městský soud rozsudkem ze dne 6. 12. 2016, č. j. 3 A 176/2016 - 40, zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. V souvislosti s otázkou hodnocení základního dílčího kritéria - hudebního formátu městský soud opakovaně dospěl k závěru, že žalovaná se v potřebném rozsahu nevypořádala se všemi žalobními námitkami osoby zúčastněné na řízení (tehdejšího žalobce), konkrétně s námitkami ojedinelého uvedení zkratky CHR v jeho žádosti, jejíž obsah není nikde závazně definován; dále s námitkou, že hudební formát *Contemporary Hit Radio* (CHR) má více variant; hudební formát společnosti MAX LOYD, s.r.o., je oproti hudebnímu formátu společnosti Rádio Student, s.r.o., ochuzen o formátovou složku *Reggae*, *Hip-Hop* a *R'n'B*, přičemž není zřejmé, proč jsou tyto podobné programy/formáty výrazně odlišně hodnoceny; není zřejmé, proč žalovaná na straně jedné připustila, že v žánrech *Reggae*, *Hip-Hop* a *R'n'B* spatřuje přínos pro pokryté území, avšak na straně druhé tuto skutečnost nevzala v potaz při bodovém hodnocení; nebylo zdůvodněno, proč žalovaná nebyla schopna určit střední hodnotu některých parametrů, jejichž naplnění vyžaduje zákon. Městský soud proto žalované uložil, aby v dalším řízení tyto námitky řádně vyhodnotila a v odůvodnění svého rozhodnutí podrobně vyložila, jakými úvahami byla ve svém rozhodování vedena.

pokračování

[4] V dalším řízení žalovaná vydala dne 8. 8. 2017 pod č. j. RRTV/11326/2017-str, sp. zn. RRTV/2014/1181/zab, rozhodnutí, kterým licenci k provozování rozhlasového vysílání programu Free Rádio naopak udělila osobě zúčastněné na řízení (společnosti Rádio Student, s.r.o.) a zamítla žádost, kterou o udělení licence k provozování rozhlasového vysílání programu DANCE RADIO podala žalobkyně (společnost MAX LOYD, s.r.o.). V odůvodnění rozhodnutí žalovaná zrekapitulovala průběh dosavadního správního řízení a s poukazem na § 17 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon č. 231/2001 Sb.“), jakož i na manuál pro hodnocení žádostí o udělení licence, který přijala jako svůj vnitřní předpis, žalovaná popsala postup při rozhodování o udělení licence. Ve vztahu k § 17 odst. 1 písm. c) zákona č. 231/2001 Sb., dle kterého žalovaná hodnotí přínos programové skladby navrhované žadatelem k rozmanitosti stávající nabídky programů rozhlasového vysílání na území, které by mělo být rozhlasovým vysíláním pokryto, žalovaná stanovila následující základní dílčí kritéria – mluvené slovo, lokalizace programu, hudební formát a cílová skupina. S výjimkou hudebního formátu se výsledek provedeného hodnocení žalované neliší od hodnocení, které učinila v předchozích rozhodnutích, ke změně však došlo právě při hodnocení základního dílčího kritéria - hudební formát, při jehož hodnocení může uchazeč získat maximálně 4 body (je hodnocen počet již vysílaných programů s obdobným formátem s bodovým hodnocením v rozmezí 0-2 body a podíl žadatelem navrhovaných žánrů na daném území v již vysílaných programech taktéž s bodovým hodnocením v rozmezí 0-2 body).

[5] Ke kritériu hudební formát bylo v projektu předloženém osobou zúčastněnou na řízení jako úspěšným žadatelem uvedeno, že Free Rádio je Dance CHR stanice se specificky zaměřeným hudebním formátem na *Eurodance, Dance, Elektronik dance music (EDM), Trance, House, klubovou taneční scénu, Dancehall, Reggae, Hip-Hop a R'n'B* s možnými přesahy, jako je *drum'n' bass*. Žalovaná hodnotila pozitivně, že žadatel je připraven nasazovat do vysílání vysoký podíl severských, pobaltských, východoevropských skladeb a skladeb ze zemí post-sovětského svazu. Kritérium hudebního formátu tak bylo žalovanou vyhodnoceno jako splněné. V dílčím kritériu počet programů s podobným formátem byly žadateli přiděleny 2 body, neboť na pokrytém území vysílá méně než jeden program, který se na obdobné žánry orientuje. Žadatelem navrhovaný program je tak z pohledu hudebního formátu na pokrytém území jedinečný. Přínos žalovaná spatřovala také v programové skladbě, a to v zařazení hudebních žánrů, jako jsou *Reggae, Hip-Hop a R'n'B*, které nebyly na pokrytém území vůbec zastoupeny. Rovněž za dílčí kritérium podílu formátu na daném území proto žalovaná žadateli přidělila 2 body. Oproti dřívějším rozhodnutím žalovaná v rozhodnutí vypustila z hodnocení žánry *rock a pop*, neboť z podkladů založených ve správním spisu vyplynulo, že žadatelův hudební formát se zaměřuje na taneční hudbu, *Hip-Hop, Reggae a R'n'B*, nikoli na hudební žánry *rock a pop*.

[6] Ve vztahu k žalobkyni (společnosti MAX LOYD, s.r.o.) a její žádosti o udělení licence žalovaná v odůvodnění vydaného rozhodnutí k hodnocení jednotlivých kritérií uvedla, že hudební formát DANCE RADIO se soustřeďuje na nekomerční menšinovou alternativní hudební produkci českou, světovou a evropskou (70 %) do značné míry

s písněmi posledních cca 20 let. Domácí hudební produkce zastává podíl 12 % až 17 %. Žánrově se zaměřuje především na elektronickou taneční hudbu (či klubovou, party, dance hudbu). Hudební formát je významnou složkou programu, lze jej považovat za originální jeho přizpůsobením cílové skupině mladých posluchačů. Kritérium hudebního formátu tak bylo žalovanou vyhodnoceno jako částečně splněné a žadatelce byl udělen 1 bod za každé z dílčích kritérií. Na pokrytém území jsou zachytitelné tři programy vysílající alespoň částečně taneční hudbu, a proto žalovaná přidělila za dílčí kritérium počet programů s obdobným formátem 1 bod. Podíl formátu na daném území dosahuje 110 %, hudební žánrová nabídka je na daném území částečně zastoupena, a proto byl za toto dílčí kritérium přidělen také 1 bod.

[7] Žalovaná uzavřela, že k udělení licence osobě zúčastněné na řízení vedlo vyšší naplnění kritéria přínosu programové skladby k rozmanitosti nabídky programů rozhlasového vysílání na pokrytém území. Ve srovnání s žalobkyní tak osoba zúčastněná na řízení jako úspěšná žadatelka naplnila ve vyšší míře následující dílčí kritéria: počet programů s obdobným formátem a podíl formátu na daném území, její přínos v oblasti hudebního formátu byl ve vztahu k pokrytému území dle žalované jednoznačný.

[8] Žalobkyně se proti rozhodnutí žalované bránila žalobou, v níž poukazovala na skutečnost, že žalovaná v napadeném rozhodnutí zcela odlišně zhodnotila kritérium upravené v § 17 odst. 1 písm. c) zákona č. 231/2001 Sb., konkrétně hudební formát z hlediska přínosu programové skladby pro pokrývané území. Žalobkyně upozornila, že vázanost vysloveným právním názorem soudu ve vztahu k přezkoumatelnosti odůvodnění vydaného správního rozhodnutí neznámá, že žalovaná nově vydá rozhodnutí se zcela opačnými závěry. K tomu došlo v nyní projednávané věci, neboť žalovaná nahradila své původní úvahy odlišnými závěry. Žalobkyně zároveň připomněla, že žalovaná v rozhodnutí při hodnocení žádosti osoby zúčastněné na řízení nezohlednila formát CHR (tedy žánry *pop a rock*), a v rozporu s názorem vyjádřeným městským soudem v předchozím zrušujícím rozsudku s tímto pojmem vůbec nepracovala. Z rozhodnutí žalované tak není zřejmé, z jakého důvodu neměl v případě úspěšného žadatele formát CHR vliv na posouzení kritérií hudebního formátu a podílu formátu na daném území. K významu žánrů *Reggae, Hip-Hop a R'n'B* z hlediska hodnocení hudebního formátu v dotčeném území žalobkyně namítala, že žalovaná jejich existenci vyhodnotila jako rozhodující, ačkoli v předchozích řízeních jim vliv při nezměněných skutkových okolnostech nepřikládala. Tento postup žalobkyně hodnotila jako nepřípustný zásah do správního uvážení žalované, což vedlo k porušení jejích práv. Napadené rozhodnutí žalované tak v rozporu s § 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), nešetří práva žalobkyně nabytá v dobré víře a je v rozporu se zásadou legitimního očekávání, jakož i se zásadou předvídatelnosti rozhodovací činnosti žalované.

[9] Městský soud v záhlaví označeným rozsudkem podanou žalobu jako nedůvodnou zamítl. Připomněl, že důvodem pro zrušení předchozích rozhodnutí žalované byla v obou případech jejich nepřezkoumatelnost pro nedostatek odůvodnění, kdy městský soud žalované vytýkal, že se při hodnocení hudebního formátu uváděného osobou zúčastněnou na řízení nedostatečně zabývala právě hodnocením skutečností, že obsahem vysílání mají

pokračování

být i žánry *Reggae*, *Hip-Hop* a *R'n'B*. Jejich zařazení žalovaná na straně jedné hodnotila jako přínos, avšak na straně druhé tuto skutečnost nijak bodově nezohlednila, ani ji nepokládala za naplnění daného kritéria. Poté, co žalovaná tuto část hudebního formátu a jejího hodnocení zachytila do odůvodnění napadeného rozhodnutí, městský soud její úvahy vyhodnotil jako odpovídající podkladům obsaženým ve správním spisu. V daném případě tak dle názoru soudu nedošlo k neodůvodněné změně hodnocení podkladů předložených jednotlivými žadateli, kdy žalovaná poté, co byla soudem zavázána k hodnocení veškerých skutečností obsažených v žádosti, nemohla žádost posoudit jinak. Městský soud se domníval, že nepřipustně nezasahoval do správního uvážení žalované, neboť ji nezavázal názorem, jakým konkrétním způsobem mají být hodnocena jednotlivá kritéria, ale pouze opakovaně trval na tom, aby se žalovaná v potřebném rozsahu vypořádala se všemi skutečnostmi uváděnými v žádostech uchazečů a provedla náležité porovnání v nich obsažených údajů. K námitce, že žalovaná v rozhodnutí nehodnotila hudební formát úspěšného žadatele jako *rock a pop*, městský soud uvedl, že osoba zúčastněná na řízení ve své žádosti sice uvedla, že Free Rádio je stanice ve formátu CHR (považovaném za žánr obsahující *rock a pop*), avšak z upřesňujících údajů žadatele vyplynulo, že jeho hudební formát se zaměřuje na jiný druh hudby, nikoli na žánr *rock a pop*. Pokud se tedy žalovaná v odůvodnění rozhodnutí nezabývala tím, co znamená pojem CHR a jakým způsobem je nutno na něj pohlížet, městský soud toto hodnocení nepokládal pro posouzení dané věci za podstatné.

II. Kasační stížnost, vyjádření žalované a osoby zúčastněné na řízení

[10] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) podala proti rozsudku městského soudu kasační stížnost, kterou formálně opírá o důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), tedy o nesprávné posouzení právní otázky krajským (městským) soudem a o nepřezkoumatelnost rozsudku krajského (městského) soudu spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí.

[11] Stěžovatelka nesouhlasila se závěry městského soudu, že žalobou napadené rozhodnutí nelze pokládat za nezákonné z důvodu, že žalovaná provedla odlišné hodnocení žádostí o udělení licence k provozování rozhlasového vysílání, ani jeho vydání nepředstavuje porušení zásady legitimního očekávání a práv stěžovatelky, která nabyla v dobré víře. Stěžovatelka připomněla oba dřívější zrušující rozsudky městského soudu a v návaznosti na jejich obsah pokládala nyní napadený rozsudek městského soudu, jakož i rozhodnutí žalované, v němž absentuje objasnění důvodů, pro které žalovaná za nezměněných okolností upustila od svého původního správního uvážení, za porušení předvídatelnosti soudního a správního rozhodování. Stěžovatelka setrvala na svém názoru, že vázanost žalované právním názorem soudu nespočívá v tom, že může (či dokonce musí) namísto doplnění podkladů a úvah učinit rozhodnutí zcela odlišné od rozhodnutí předchozích, a to na základě zcela nového hodnocení žádostí žadatelů o udělení licence dle kritérií obsažených v § 17 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb. Stěžovatelka se nadále domnívala, že v rozhodnutí žalované absentují důvody, pro které přistoupila k odlišnému hodnocení kritéria dle § 17 odst. 1 písm. c) zákona č. 231/2001 Sb. (tedy přínosu navrhované programové skladby), zejména z jakého důvodu v případě osoby zúčastněné na řízení

nezohlednila formát CHR (*Contemporary Hit Radio*), tedy žánry *rock a pop*; a naopak do celkového hodnocení výrazně promítla skutečnost, že osoba zúčastněná na řízení hodlá vysílat taneční hudbu, *Reggae, Hip-Hop a R'n'B*, jakož i vysoký podíl severských, pobaltských, východoevropských skladeb a skladeb ze zemí post-sovětského svazu. Dle stěžovatelky tak žalovaná nedostála své povinnosti odstranit vnitřní nekonzistentnost vydaných rozhodnutí o udělení licence v souladu s výhradami městského soudu, a bez povšimnutí nelze v této souvislosti ponechat ani skutečnost, že žalovaná se v podstatě podřídila názoru soudu jednak stran zohlednění žánrů taneční hudby, *Reggae, Hip-Hop a R'n'B*, jednak pokud jde o země původu vysílaných skladeb. Stěžovatelka tak nesouhlasila se závěry městského soudu, že nebylo zasahováno do správního uvážení žalované. K nepřípustnému zásahu došlo také do práv stěžovatelky ve smyslu § 2 odst. 3 správního řádu, dle kterého správní orgán šetří práva nabytá v dobré víře, jakož i oprávněné zájmy osob, jichž se činnost správního orgánu v jednotlivém případě dotýká. Stěžovatelka se proto domnívala, že z výše uvedených důvodů je napadený rozsudek městského soudu nezákonný a nepřezkoumatelný.

[12] Žalovaná se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti v plném rozsahu ztotožnila se závěry obsaženými v rozsudku městského soudu. Byla přesvědčena, že respektovala závazný názor městského soudu a že v nově vydaném rozhodnutí naplnila požadavek na odstranění vytýkaných vnitřních rozporů odůvodnění, když dostatečně, řádně a logicky objasnila důvody a úvahy, které ji vedly k udělení licence tomu z žadatelů, který ve vyšší míře naplnil zákonná kritéria.

[13] Osoba zúčastněná na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[14] Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti stěžovatelky v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[15] V posuzované věci je mezi účastníky řízení veden spor ohledně naplnění kritéria pro udělení licence k rozhlasovému vysílání upraveného v § 17 odst. 1 písm. c) zákona č. 231/2001 Sb., dle kterého *při rozhodování o udělení licence Rada hodnotí přínos programové skladby navrhované žadatelem o licenci k rozmanitosti stávající nabídky programů rozhlasového nebo televizního vysílání na území, které by mělo být rozhlasovým nebo televizním vysíláním pokryto.*

[16] Nejvyšší správní soud dále uvádí, že požadavky na přesvědčivost, konzistentnost a úplnost odůvodnění rozhodnutí žalované o udělení licence vymezil již ve svém rozsudku ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 As 10/2005 - 298, č. 1119/2007 Sb. NSS, dle kterého *„rozhodnutí o udělení licence podle § 18 odst. 3 zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání, obsahuje výrok jednak o udělení licence jednomu ze žadatelů o licenci, jednak o zamítnutí žádostí ostatních žadatelů; tyto výroky přitom jsou propojené (závislé). Z odůvodnění rozhodnutí, jež má být ze zákona ‚podrobné‘, pak musí být zřejmé a*

pokračování

přezkoumatelné, jak každé z kritérií stanovené pro udělení licence naplnil každý z žadatelů, a proč Rada pro rozhlasové a televizní vysílání licenci udělila, resp. neudělila. Nesplňuje-li odůvodnění rozhodnutí o udělení licence tyto požadavky, je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.“

[17] Požadavek na použití souměřitelných a přezkoumatelných kritérií z hlediska posuzování skutečností významných pro rozhodování o žádostech o udělení licence Nejvyšší správní soud dovodil z § 17 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb. také v rozsudku ze dne 6. 8. 2010, č. j. 7 As 32/2010 - 243: „*Stanoví-li zákon č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání v § 17, uvozeném slovy „Skutečnosti významné pro rozhodování o žádostech o udělení licence“, které skutečnosti hodnotí Rada pro rozhlasové a televizní vysílání při rozhodování o udělení licence, nelze dospět k jinému závěru, než k tomu, že v licenčním řízení by měl zvítězit ten žadatel, jenž uvedené skutečnosti naplnil ve vyšší míře než žadatelé neúspěšní. Rada pro rozhlasové a televizní vysílání je proto povinna v odůvodnění svého rozhodnutí uvést, proč je např. programová skladba navrhovaná vítězným žadatelem o licenci větším přínosem než programová skladba navrhovaná neúspěšnými žadateli a z jakých důvodů. Není tudíž dostačující např. pouhé konstatování unikátnosti hudebního mixu bez uvedení souměřitelných a přezkoumatelných kritérií, na jejichž základě byla licence udělena.“* K tomu Nejvyšší správní soud doplňuje, že požadavek na stanovení těchto souměřitelných a přezkoumatelných kritérií žalovaná naplnila přijetím manuálu pro hodnocení žádostí o udělení licence jako svého vnitřního předpisu.

[18] Jak je patrné z rozhodnutí o udělení licence, žalovaná v jeho odůvodnění jednoznačně a v souladu s dikcí § 17 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb., jakož i s pravidly obsaženými v manuálu, vymezila jednotlivá základní dílčí kritéria a další dílčí kritéria, na jejichž základě objektivně hodnotila míru naplnění jednotlivých skutečností významných pro rozhodnutí o udělení licence tomu z žadatelů, který ve vyšší míře tato kritéria naplní. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s hodnocením městského soudu, že žalovaná ve své rozhodovací činnosti zohlednila závazný právní názor, vyslovený v předchozím rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. 12. 2016, č. j. 3 A 176/2016 - 40, a tento právní názor respektovala, kdy ve snaze napravit vytýkanou nepřezkoumatelnost svých dvou předchozích zrušených rozhodnutí opětovně pečlivě přezkoumala všechny rozhodné okolnosti případu a zároveň v souladu se závazným právním názorem městského soudu provedla nové hodnocení skutečností vyplývajících ze správního spisu (s přihlédnutím k poznatkům, které vyplynuly z veřejného slyšení konaného dne 24. 3. 2015).

[19] Městský soud v napadeném rozsudku správně dovodil, že žalobou napadené rozhodnutí, které odstranilo vytýkané vady a které nyní naplňuje požadavky přezkoumatelnosti, vnitřní konzistentnosti, bezrozpornosti a jehož závěry mají oporu ve správním spisu, nelze pokládat za porušení zásady předvídatelnosti či porušení práv stěžovatelky nabytých v dobré víře ve smyslu § 2 odst. 3 správního řádu. V případě, kdy žalovaná po opětovném přezkoumání rozhodných skutečností v licenčním řízení dospěje ke zjištění majícím vliv na vlastní posouzení věci samé, je povinna tato zjištění do rozhodnutí implementovat, provést v souladu se zákonem jejich hodnocení a své hodnotící úvahy náležitě odůvodnit, čemuž žalovaná v souzeném případě dostála. Nejvyšší správní soud se tak ztotožňuje se závěry městského soudu (obsaženými na str. 5 odůvodnění

rozsudku), že ze strany žalované v daném případě nedošlo k neodůvodněné změně hodnocení podkladů předložených jednotlivými žadateli, ale žalovaná poté, co byla soudem zavázána k náležitému hodnocení veškerých skutečností obsažených v žádostech, dospěla po jejich zhodnocení k odlišnému závěru, který řádně odůvodnila. Nebylo-li původně vydané rozhodnutí žalované o udělení licence řádně a přezkoumatelně odůvodněno, nelze souhlasit s tvrzením stěžovatelky, že žalovaná za stejných skutkových okolností nemohla žádosti jednotlivých uchazečů posoudit jiným způsobem. Městský soud tak nepřipustně nezasahoval do správního uvážení žalované, neboť ji nezavázal právním názorem, jakým způsobem (jak konkrétně) má jednotlivá dílčí kritéria [zde kritérium dle § 17 odst. 1 písm. c) zákona č. 231/2001 Sb.] hodnotit, ale pouze opakovaně trval na tom, aby se žalovaná v potřebném rozsahu vypořádala se všemi skutečnostmi, které byly obsaženy v žádostech jednotlivých uchazečů licenčního řízení a aby provedla jejich náležité porovnání.

[20] Je třeba odmítnout tvrzení stěžovatelky, že v rozhodnutí žalované absentuje objasnění důvodů, pro které přistoupila k odlišnému hodnocení kritéria dle § 17 odst. 1 písm. c) zákona č. 231/2001 Sb., tedy dílčího kritéria hudebního formátu. Městský soud v souvislosti s touto námitkou stěžovatelky správně připomněl, že je nutno vycházet z toho, že důvodem pro zrušení předchozích rozhodnutí byla v obou případech skutečnost, že se žalovaná právě při hodnocení kritéria hudebního formátu uváděného společností osoby zúčastněné na řízení nedostatečně zabývala mj. tím, že obsahem vysílání mají být i žánry *Reggae*, *Hip-Hop* a *R'n'B*, jejichž zařazení žalovaná na straně jedné hodnotila jako přínos, avšak na straně druhé je nikterak nezohlednila v bodovém hodnocení osoby zúčastněné na řízení. Poté, co žalovaná v souladu se závazným názorem městského soudu zahrнула tuto část plánovaného hudebního formátu do úvahy o přínosu do programové skladby, vyústilo úplné posouzení veškerých skutečností v logický závěr ukazující na to, že rozdíl v hodnocení mezi žádostmi obou uchazečů představují právě žánry *Reggae*, *Hip-Hop* a *R'n'B* nabízené společností osoby zúčastněné na řízení, které nebyly na pokrytém území v jiném programu zastoupeny. Tentýž závěr, který se v rámci správního uvážení žalované pozitivně promítl do bodového hodnocení osoby zúčastněné na řízení jako úspěšného žadatele, se týká rovněž skutečnosti, že žadatel bude do vysílání nasazovat vysoký podíl hudebního programu ze zemí běžně nezařazovaných, konkrétně ze zemí severských, pobaltských, východoevropských a ze zemí z post-sovětského svazu.

[21] K námitce stěžovatelky, že žalovaná již znovu nehodnotila hudební formát osoby zúčastněné na řízení jako *rock a pop*, přestože tato skutečnost odpovídá obsahu podané žádosti, v níž osoba zúčastněná na řízení jako žadatelka definovala program Free Rádía jako program ve formátu CHR, jehož pojmovými znaky jsou právě *rock a pop*, Nejvyšší správní soud uvádí, že i v tomto ohledu byla žalovaná vázána závěry předchozího zrušujícího rozsudku městského soudu ve věci sp. zn. 3 A 176/2016. Je sice pravdou, že osoba zúčastněná na řízení ve své žádosti uvedla, že se jedná o hudební stanici s formátem CHR. K tomu se však již v předchozím soudním řízení vyjádřil městský soud, že ze samotné skutečnosti, že žadatel v žádosti označil program Free Rádio za program ve formátu CHR, nelze bez dalšího dovodit, že žadatel bude vysílat hudební žánry *rock a pop*, když v uvedené věci nemá tento závěr oporu v podkladech spisového materiálu.

pokračování

[22] Obsah samotné žádosti, jakož i další zjištění učiněná v průběhu správního řízení (zachycená v záznamu o veřejném slyšení), naopak ukázala a potvrdila, že v případě hudebního formátu osoby zúčastněné nelze dovodit, že by v něm byl zastoupen *rock a pop*, ale že se úspěšný žadatel zaměřuje na hudbu jiných žánrů, především ve stylu *Eurodance*, *Dance*, *Elektronic dance music (EDM)*, *Trance*, *House*, *klubovou taneční scénu*, *Dancehall*, *Reggae*, *Hip-Hop a R'n'B* s možnými přesahy, jako je *drum'n'bass*. Pokud tedy žalovaná v souvislosti s hodnocením kritérií ve vztahu k žádosti osoby zúčastněné na řízení pokládala za klíčové žánry nespádající do kategorie *rock a pop*, Nejvyšší správní soud ve shodě s městským soudem konstatuje, že žalované nelze vytýkat, že se v odůvodnění svého rozhodnutí již výslovně nezabývala tím, co znamená pojem CHR a jakým způsobem na tento pojem a jeho výklad nahlíží. Pro rozhodnutí věci totiž bylo podstatné, že úspěšný žadatel se – pokud jde o hudební žánry – z výše uvedených důvodů nezaměřuje na ty, které by spadaly do kategorie *rock a pop*. Ani této námitce proto Nejvyšší správní soud nepřisvědčil.

[23] Pokud stěžovatelka v kasační stížnosti bez bližší argumentace namítala také nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku městského soudu, dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že krajský (zde městský) soud nemá povinnost reagovat na každou dílčí námitku a tu obsáhle vyvrátit. Jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem argumentace obsažené v podané žalobě tak, aby z odůvodnění rozhodnutí bylo seznatelné, proč soud považuje námitky účastníků za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, na základě jakých právních norem rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení skutkového stavu a provedených důkazů. V rozsudku ze dne 30. 4. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 - 130, Nejvyšší správní soud v této souvislosti uvedl, že „*přestože je třeba na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí z hlediska ústavních principů důsledně trvat, nemůže být chápána zcela dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován ve světle okolností každého jednotlivého případu. Zároveň tento závazek nemůže být chápán tak, že vyžaduje za všech okolností podrobnou odpověď na každý jednotlivý argument účastníka*“. Nejvyšší správní soud zároveň podotýká, že s tímto kasačním důvodem je nutno zacházet obezřetně, neboť zrušením rozhodnutí soudu pro nepřezkoumatelnost se oddaluje okamžik, kdy základ sporu bude správními orgány uchopen a s konečnou platností vyřešen. To není v zájmu ani účastníků řízení, ani ve veřejném zájmu na hospodárnosti řízení před správními soudy (k tomu shodně srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013 - 25).

[24] V posuzované věci ovšem Nejvyšší správní soud namítanou nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku městského soudu neshledal. V odůvodnění rozsudku se městský soud přezkoumatelným způsobem vypořádal s uplatněnými námitkami stěžovatelky a jsou z něj patrné závěry, které městský soud ve vztahu k žalobním námitkám (s odkazem na závěry žalované) zaujal, na základě jakých konkrétních skutečností k nim dospěl a jakými úvahami se při jejich hodnocení řídil, tj. z jakých důvodů považoval žalobní námitky za liché, mylné nebo vyvrácené. Napadený rozsudek městského soudu tak byl způsobilý soudního přezkumu, neboť městský soud v něm dostatečně reagoval na námitky uplatněné v podané žalobě, a vysvětlil důvody, pro které jim nepřisvědčil. S jejich věcným posouzením se Nejvyšší správní soud z důvodů uvedených výše v plném rozsahu ztotožnil.

IV. Závěr a náklady řízení

[25] Na základě všech výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1, poslední věty, s. ř. s. zamítl.

[26] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka neměla ve věci úspěch a úspěšné žalované žádné náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, Nejvyšší správní soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. K požadavku žalované uložit stěžovateli povinnost nahradit jí náklady soudního řízení o kasační stížnosti související s jejím zastoupením advokátem Nejvyšší správní soud odkazuje na závěry konstantní judikatury správních soudů, dle kterých vystupuje-li v soudním řízení správním jako účastník orgán veřejné správy v oboru své působnosti, není v zásadě důvodně vynaloženým nákladem, pokud se v takovém případě nechá zastoupit advokátem (srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2007, č. j. 6 As 40/2006 - 87, č. 1260/2007 Sb. NSS). Rovněž Ústavní soud k této otázce ve své judikatuře uvádí, že „v souladu s nálezem Ústavního soudu ve věci sp. zn. I. ÚS 2929/07 je nutno zdůraznit, že tam, kde k hájení svých zájmů je stát vybaven příslušnými organizačními složkami finančně i personálně zajištěnými ze státního rozpočtu, není důvod, aby výkon svých práv a povinností v této oblasti přenášel na soukromý subjekt, jímž byl advokát, a pokud tak přesto učiní, pak není důvod pro uznání takto mu vzniklých nákladů jako účelně vynaložených“ (srovnej nálezy Ústavního soudu ze dne 24. 11. 2009, sp. zn. IV. ÚS 1087/09).

[27] Osoba zúčastněná na řízení nemá dle § 60 odst. 5 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., právo na náhradu nákladů řízení, neboť jí soud žádnou povinnost neuložil.

Poučení : Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. listopadu 2019

JUDr. Radan Malík
předseda senátu